

τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, ἥτις ἦτο 480 σταδίων, ἢ 4 περίφημι λίγων τὴν περιφέρειαν — ἦτο ὅμως μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος πόλις, ὃ δὲ περισσεύων τόπος ἐχρησίμευε διὰ κήπους, περιπάτους καὶ ἀγρούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκαλλιέργον διάφορα εἶδη γεννημάτων.

Ἡ ἱστορία τῆς Βαβυλωνίας ἀπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας περιβάλλεται ὑπὸ ἀσφαλείας καὶ σκότους, ὥστε ὀλίγιστα γνωρίζομεν περὶ αὐτῆς.

Ὁ Ἡρόδοτος περιγράφει τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὁ Κύρος ἐκυρίευσεν τὴν Βαβυλῶνα ὡς ἀκολούθως. Ἀφοῦ ἐνίκησε τοὺς Βαβυλωνίους εἰς μάχην τινὰ ἐκ τοῦ συστάδην, οὗτοι ἠναγκάσθησαν νὰ κλεισθῶσιν ἐντὸς τῶν ἰσχυρῶν τειχῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐπειδὴ εἶχον προεσάξει τροφὰς διὰ πολλὰ ἔτη, δὲν τοὺς ἔμελλε διὰ τὴν πολιορκίαν τοῦτο δὲ ἐνέβαλε τὸν Κύρον εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν. Ἐνῷ δὲ εὐρίσκατο εἰς τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν κατέφυγεν εἰς τὸ ἐξῆς σχέδιον. Πάρεταξε τοὺς ἐκλεκτοτάτους στρατιώτας του, τοὺς μὲν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔμβαينεν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν πόλιν, τοὺς δὲ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐξήρχετο καὶ τοὺς παρήγγειλεν ἅμα ἰδῶσι τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ νὰ ὀλιγοστεύσῃσι, ν' ἀναβῶσι διὰ τοῦ παταμοῦ εἰς τὴν πόλιν· ἐκεῖνος δὲ μὲ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ στρατεύματός του ἔσκαψε διώρυγα καὶ δι' αὐτῆς εἰσέγαγε τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστρέφοντο τὰ ὕδατά του, ὅταν συνέβαινε πλημμύρα.

Τούτου γενομένου ἀφοῦ τὸ ὕδωρ ὀλιγόστευσεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἔφθανε μόνον μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ μηροῦ, οἱ κατὰ τὴν εἰσοδὸν καὶ ἐξοδὸν τοῦ ποταμοῦ τεταγμένοι στρατιῶται εἰσῆλθον εἰς τὸν ποταμὸν καὶ διὰ τῶν πυλιδίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν κατεσκευασμένα, ὡς εἶπομεν, ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφελθῆ, κατὰ λάθος ὡς φαίνεται, ἀνοικτὰ, εἰς τὴν πόλιν.

Ἐὰν οἱ Βαβυλωνιοὶ ἐννόουν τὰ γινόμενα οὐ μόνον θὰ ἐμπόδιζον τὴν κυρίευσιν τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ζώντας θὰ συνελάμβανον πάντας τοὺς εἰς τὸν ποταμὸν εἰσελθόντας Πέρσας στρατιώτας, κλείοντες τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν πυλῖδια· ἀλλὰ δυστυχῶς κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἔτυχεν νὰ ἔχῃσιν ἑορτὴν, καὶ ὅλοι ἦσαν εἰς εὐθυμίαν τρώγοντες, πίνοντες, χορεύοντες καὶ διασκεδάζοντες, ὥστε οὔτε τὰς πόλεις καὶ τὰ πυλῖδια ἐφρόντισαν νὰ κλείσῃσιν, οὔτε τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐχθρῶν ἐνόησαν, ἕως οὗ ἡ πόλις ἐκυριεύθη.

Τὸ συμπόσιον τοῦτο, τὴν ἀσέδειαν τοῦ βασιλέως Βαλτάσαρ, τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους γραφὴν, τὴν ἐρμηνείαν τῆς ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ, καὶ τὴν πλήρωσιν αὐτῆς τὴν αὐ-

τὴν ἐκείνην νύκτα, περιγράφει ὁ Δανιὴλ εἰς τὸ Ε' κεφάλαιον τοῦ Βιβλίου του.

Ὁ Κύρος κατέλυσε μόνον τὴν δυναστείαν τοῦ Ναβουχοδονόσορος, ἀλλὰ δὲν ἔβλαψε καὶ τὴν πόλιν, ἀλλὰ διωρίσας τοποτηρητὴν αὐτῆς Δαρεῖον τὸν Μῆδον, τὸν ἐκ μητρὸς θεῖόν του, αὐτὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Πρωτεύουσάν του, τὰ Σούσα.

Ἡ Βαβυλὼν ἔκτοτε ἤρχισε νὰ παρακμάζῃ καὶ τελευταῖον ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Πάρθων κατέστη σωρὸς ἔρειπίων· καὶ αἱ μὲν περισσότεραι τῶν πλίνθων καὶ πετρῶν ἐπάρθησαν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς περιχώρου, τὸ δ' ἐναπολειφθὲν ἐσκαπάζθη ὑπὸ χωμάτων καὶ ἄμμου, ὥστε ἐξηφανίσθη πᾶν ἵχνος αὐτῆς, πληρωθείσης οὕτω τῆς προφητείας Ἡσαίου τοῦ προφήτου, (Ἡσ. ιγ') ὅστις προεῖπε καὶ περιέγραψε τὴν ἐντελῆ καταστροφὴν τῆς 1000 καὶ ἐπέκεινα ἔτη πρὶν συμβῆ.

Τὰ εἶρηπια τῆς Βαβυλωνίας ἤρξαντο νὰ ἐξετάζωσιν οἱ ἀρχαιολόγοι ἀπὸ τοῦ 1835 καὶ ἀνεκάλυψαν ἐν αὐτοῖς πολλὰ ἀνάγλυφα καὶ ἐπιγραφὰς ἐπικυρούσας τὴν μαρτυρίαν τῆς Γραφῆς. Συμβουλευόμεν τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας ν' ἀναγνώσῃσι τὰς προφητείας τοῦ Δανιὴλ καὶ Ἡσαΐα διὰ νὰ ἰδῶσιν ἐμπεριστατωμένως ὅλα ταῦτα

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

Ἡ καλλιέργεια τῶν ἀνθέων εἶναι ἀφ' ὅλης τὰς διασκεδάσεως τῶν ἀνθρώπων ἡ ἐκλεκτοτάτη καὶ ἡ προτιμωτάτη, ὥς ἡ ἀθωοτάτη καθ' ἑαυτὴν, καὶ ἡ ἀβλαβεστάτη πρὸς ἄλλους. Ἡ ἐνασχόλησις αὕτη οὐ μόνον συντείνει πρὸς ὕγιαν καὶ εἰρήνην τοῦ πνεύματος, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς καὶ πλειοτέρα εὖνοια προκύπτει, καὶ περισσότεραι φιλαὶ θεμελιούνται διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ συγκοινωνίας τῆς ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου, παρὰ διὰ τῆς ἐξ οἵαςδήποτε ἄλλης. Αἱ ἡδοναί, καὶ ἀπολαύσεις τοῦ κηπουροῦ, εἶναι ἀθῶαι καὶ καθαραί γραμμή τις, χοροὶ, ἢ σκιὰ, γίνεται ὁ θρίαμβός του· μολοντί δὲ αὗται καὶ κατὰ τὴν πολλὰκις ἀπολαμβάνονται, δὲν ἐξασφαλίζονται ὅμως πλὴν διὰ τῆς ἐωθινῆς ἐπιμελείας, τῆς ἐσπερινῆς προφυλάξεως καὶ τῆς ἀγρυπνίας πολλῶν ἡμερῶν. Περιπέσον, ἡ ἐνασχόλησις αὕτη εἰς τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς οὔτε τὸν πλούσιον ἀποκλείει, οὔτε τὸν πτωχόν, καὶ ἀφθονοῦσα ἀπὸ ποικιλίαν ἀπεριόριστον διεγείρει ἀκαταπαύστως τὸν συναγωνισμὸν, χωρὶς φιλονεικίαν ἢ δυσμένειαν.